

Ur Molnets broder

[...]

Kär han var mig, mot mitt hjärta sluten,
Dyrbar mer än annat allt i världen,
Dubbelt kär är mig dock nu den ädle,
Kall mot jordens kalla sköte sluten.
Mer än leva, fann jag, var att älska,
Mer än älska är att dö som denne.

Så hon sade utan gråt och jämmer,
Framgick stilla till den fallnes sida,
Böjde knä och tog sin duk och täckte
Tyst och lätt hans genom skjutna panna.

[...]

Ej med klagan skall ditt minne firas,
Ej likt dens, som går och snart skall glömmas;
Så skall fosterlandet dig begråta,
Som en afton gråter dagg om sommarn,
Full av glädje, ljus och lugn och sånger
Och med famnen sträckt mot morgonrodnan.